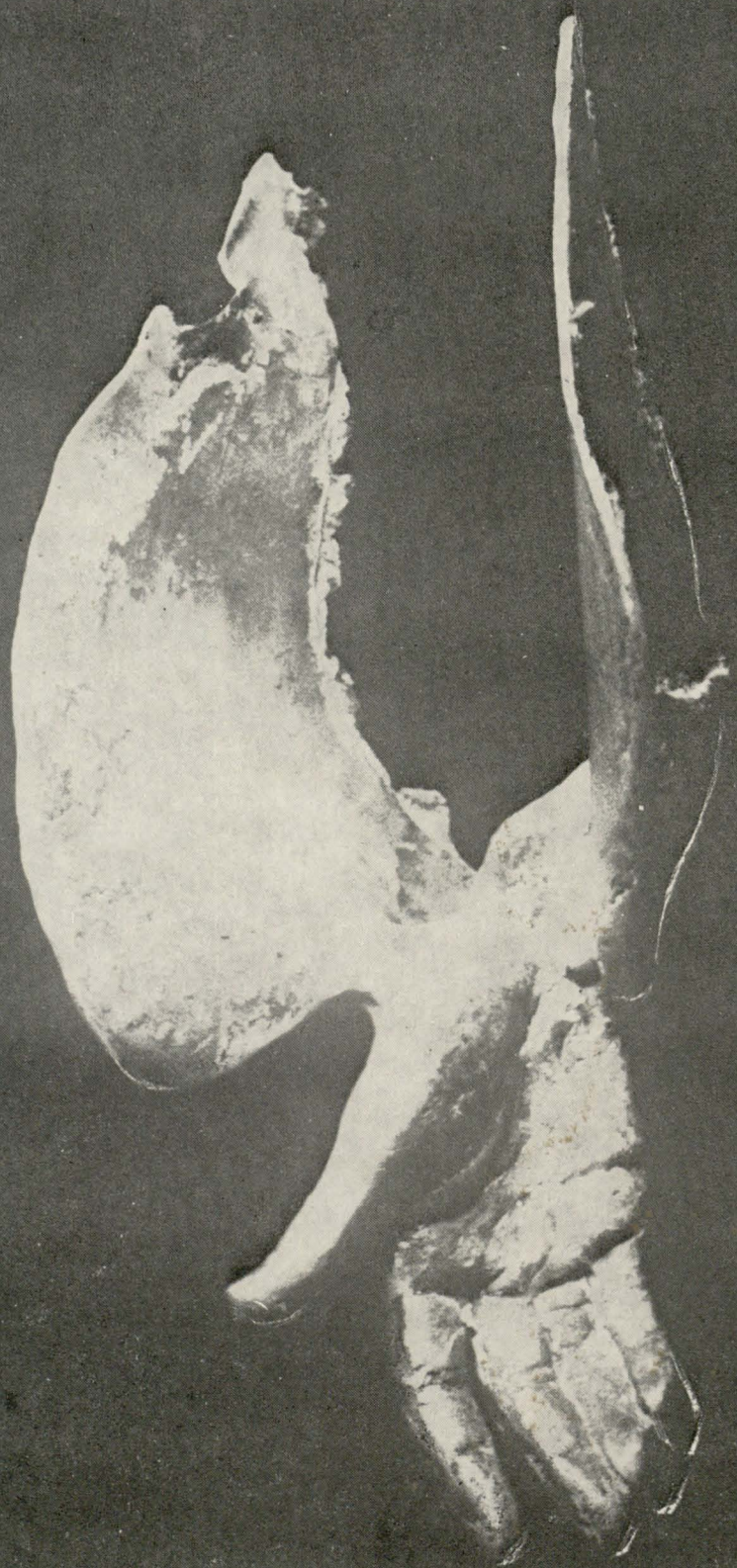

STANISŁAW
SŁONINA

BIURO WYSTAW ARTYSTYCZNYCH W JELENIEJ GÓRZE

**Stanisław
Słonina**

**rzeźby
medale
rysunki**

PAŹDZIERNIK—LISTOPAD 1985

STANISŁAW SŁONINA

ul. Gąbińska 18 m 63

01-703 Warszawa

tel. 34-78-89

Ur. 11.04.1936 r. w Krzczonowie woj. krakowskie.

Wykształcenie: PLSP im. Antoniego Kenara w Zakopanem w 1956 r., Wydział Rzeźby Warszawskiej Akademii Sztuk Pięknych — dyplom z wyróżnieniem otrzymał w pracowni prof. Mariana Wnuka w 1962 r. Twórczość w dziedzinie rzeźby, medalierstwa, rysunku. Docent ASP w Warszawie, od 1978 r. Prorektor, od 1981 r. Dziekan. Laureat licznych nagród artystycznych, środowiskowych, resortowych, w tym m.in. Stołecznej Rady Narodowej w Warszawie w 1964 r., UNESCO w Monte Carlo w 1965 r., Ministra Kultury i Sztuki w 1978 r. II-go stopnia i w 1981 r. I-go stopnia.

Stypendysta Rządu SFR Jugosławii w 1967 r., oraz Funduszu Rozwoju Twórczości Plastycznej w latach: 1974—75.

Prace w zbiorach m.in. Muzeum Narodowego w Warszawie, Poznaniu, Muzeum Sztuki Medalierskiej we Wrocławiu, Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie, Ministerstwa Oświaty i Kultury w Paryżu, Centrum Rzeźby w Oronsku oraz w zbiorach prywatnych w kraju i za granicą.

Obecna prezentacja prac stanowi przekrój wielorakich form zainteresowań i tendencji twórczych Autora na przestrzeni lat: 1974—1985.

Born in Krzczonów, in the region Cracow on April 11, 1936.

Education: graduated from the Antoni Kenar National College of Plastic Arts, Zakopane, 1956

at the Department of Sculpture of the Academy of Fine Arts in Warsaw (diploma with distinction at Prof. Marian Wnuk's class)

Sculpture, medals, drawing.

Degree of Assistant — Professor at the Academy of Fine Arts in Warsaw, since 1978 Deputy Rector, since 1981 — the Dean.

Winner of numerable prizes:

the Warsaw Town Council Prize, Warsaw 1964

the UNESCO — Prize (in Monte Carlo) 1965

2nd class Prize of the Minister of Culture and Art, 1978

1st class Prize of the Minister of Culture and Art, 1981

In 1967 he received the scholarship of the Yugoslavian Government. Also on scholarship of the Fund for Development of Plastic Creativity on the years of 1974—1975.

Works in collections:

National Museum in Warsaw

National Museum in Poznań

Museum of Medal Art in Wrocław

Jagiellonian University in Cracow

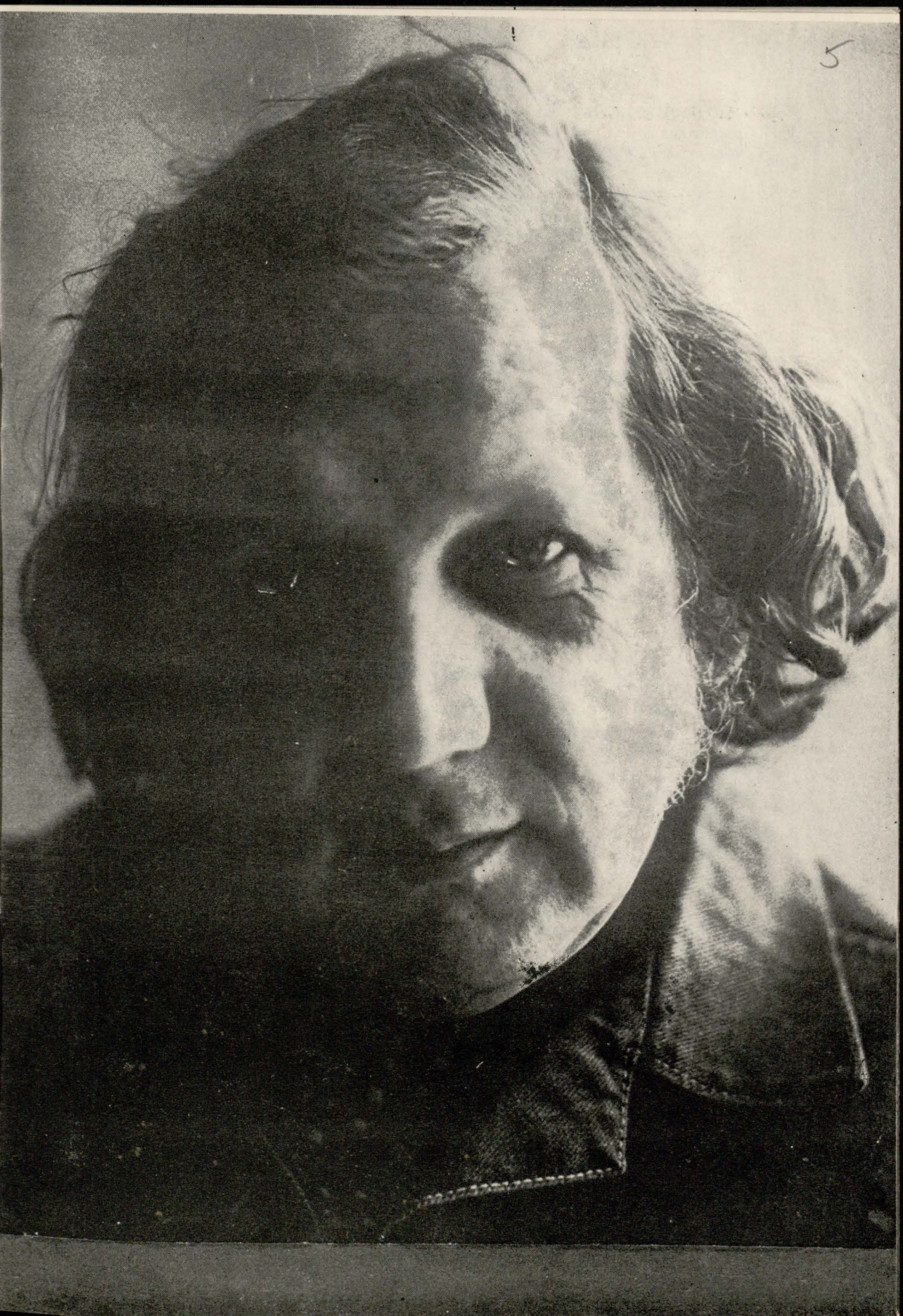
Ministry of Education and Art in Paris

Centre of Sculpture in Oronsk

also in private collections in Poland and abroad.

Present exhibition is a survey of various artistic interests and creative trends of the Author in the course of 1974—1985.

Jak wypowiedzieć, skoro nie słowami
 pchłaniam życie.
 Wielomowny jest język wewnętrzny
 i równoległymi strumieniami płynie cbszerniej
 i w jednoczesności.
 Źródła skojarzeń są przenośną klamrą,
 co spina w całość bliskie z oddalonym.

Betkotliwy się zdaje być ów ciemny strumień,
 przecież pochwytny w migotliwej gamie,
 jest pojętny dla zmysłów zrównocuprawnionych.
 Takim go wclę.
 Zatem nie dla siebie
 pragnę słowami wymówić milczenie.

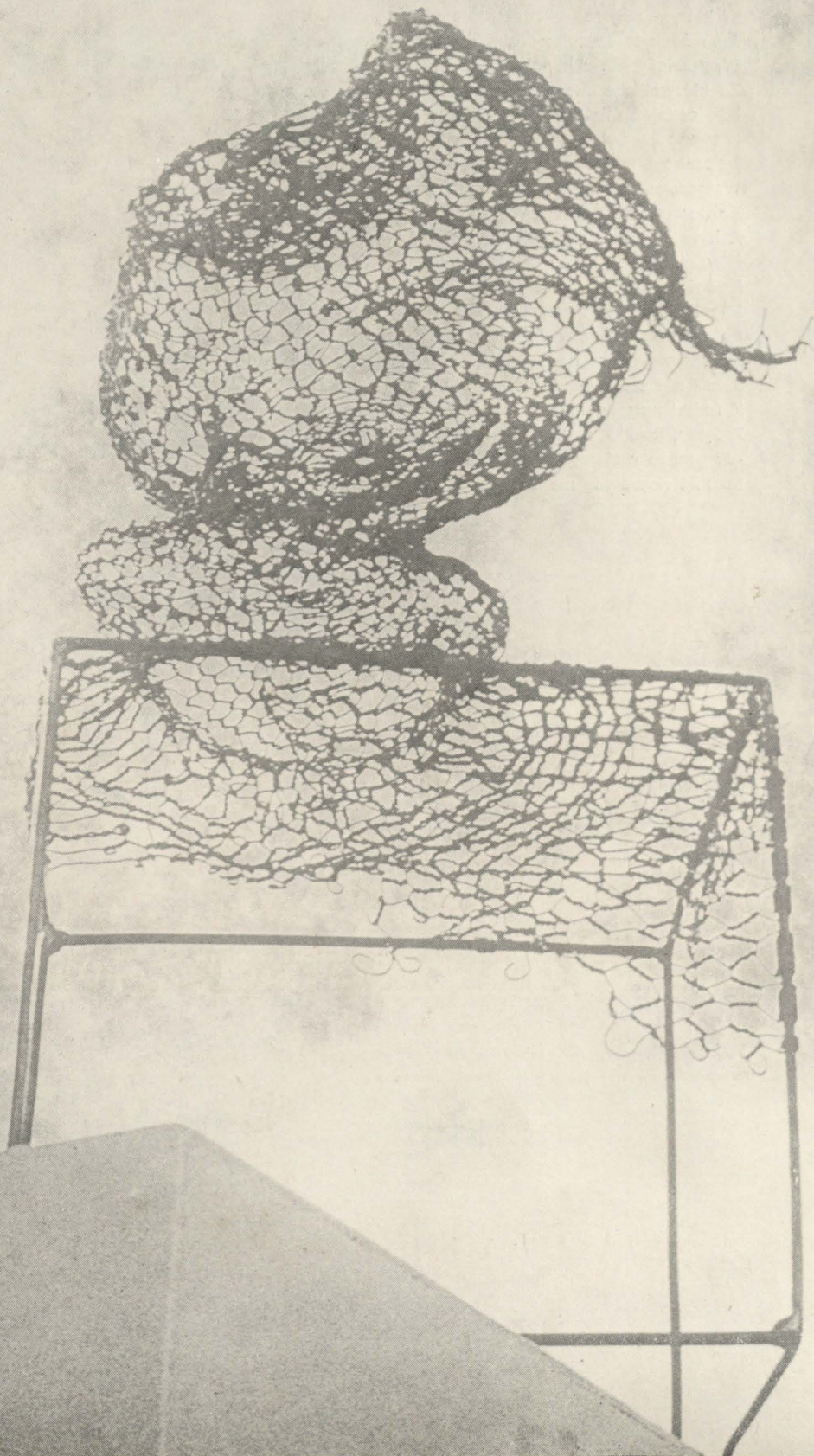
Czy wypowiadać, to wstrzymywać zwiewne
 dając mu pozór ruchu?
 Brać pajedyncze z wielości, wybierać
 z pulsującego podłcza, z otoczki
 przystugującej czemuś wydtubywać
 coś i mozolnie zestawiać z czym innym,
 splatać trzy po trzy z potrzeby zdziwienia?
 Czy wiersz napisać to uśmiercać żywą
 tkankę sposobnej chwili i być w znowie
 ze samym sobą zaczejonym w sobie
 łowcą,
 co mierząc w las utrafi ptaka?

Okruh bursztynu pozwala przybliżyć
 morze.
 Także słowo bywa okruczem treści, Jej utamkiem.
 Który i jak mam okruh złożyć z którym,
 żeby przekazać zechciał całe morze,
 nie tylko z jego dnem, lecz i z nawierzchnią,
 z tym i co dzieje się pomiędzy nimi
 i cwym ponad w poziomie i picnie
 także, co więzi je w przestrzeni?

Szukając znaków, dlaczego ich szukam?
 Doznając pełniej, komu domysł kruszę?
 Ccś w tym z obłędu jest lub może z pychy.
 Reszta z potrzeby przyjaźni. Udziałem.
 Gestem ku zewnątrz. Próbą poświadczenia.
 ... A tak myśliwy nosi zabiłą
 zwierzynę z lasu, aby zaświadczyła,
 że nie daremno ćwiczył się w strzelaniu
 i nie dlatego uchodził w samotność,
 żeby miał wrócić z pustymi rękami.

Urszula Kozioł
 (Próba wyjaśnienia)

O ziemskiej cywilizacji co powiemy?
Że był to system kolorowych kół, z zadymionego szkła,
W którym zwijała się i rozwijała nitka świetlnych płynów,
Albo że było to zbiorowisko pałaców promieniopodobnych
Wystrzelających z kopuły o zamczystych wrotach,
Za którymi chodziła potworność bez twarzy.
I że codzień miotano losy, a komu wypadło nisko,
Prowadzony był tam na ofiarę: starcy, dzieci, chłopcy i dziewczęta.
Inaczej też może powiemy: że mieszkaliśmy w złotym runie,
W tęczowej sieci, w obłocznym kokanie
Zawieszonym na gałęzi galaktycznego drzewa.
A była to nasza sieć, utkana ze znaków,
Hieroglifów dla oka i ucha miłosnych pierścieni.
I dźwięk rozlegał się w środku, rzeźbiący nam czas,
Migotanie, tzeptanie, świergot naszej mowy.
Bo z czego upleść mogliśmy granicę
Między wewnątrz i zewnątrz, światłem i otchłanią,
Jeżeli nie z siebie samych, z ciepłego oddechu,
Z farbki na ustach, gazy i muślinu,
Z tętna, co kiedy milknie, świat umiera?
Albo może o ziemskiej cywilizacji nic nie powiemy,
Bo nikt naprawdę nie wie, co to było.

Czesław Miłosz
(„Wieść”)

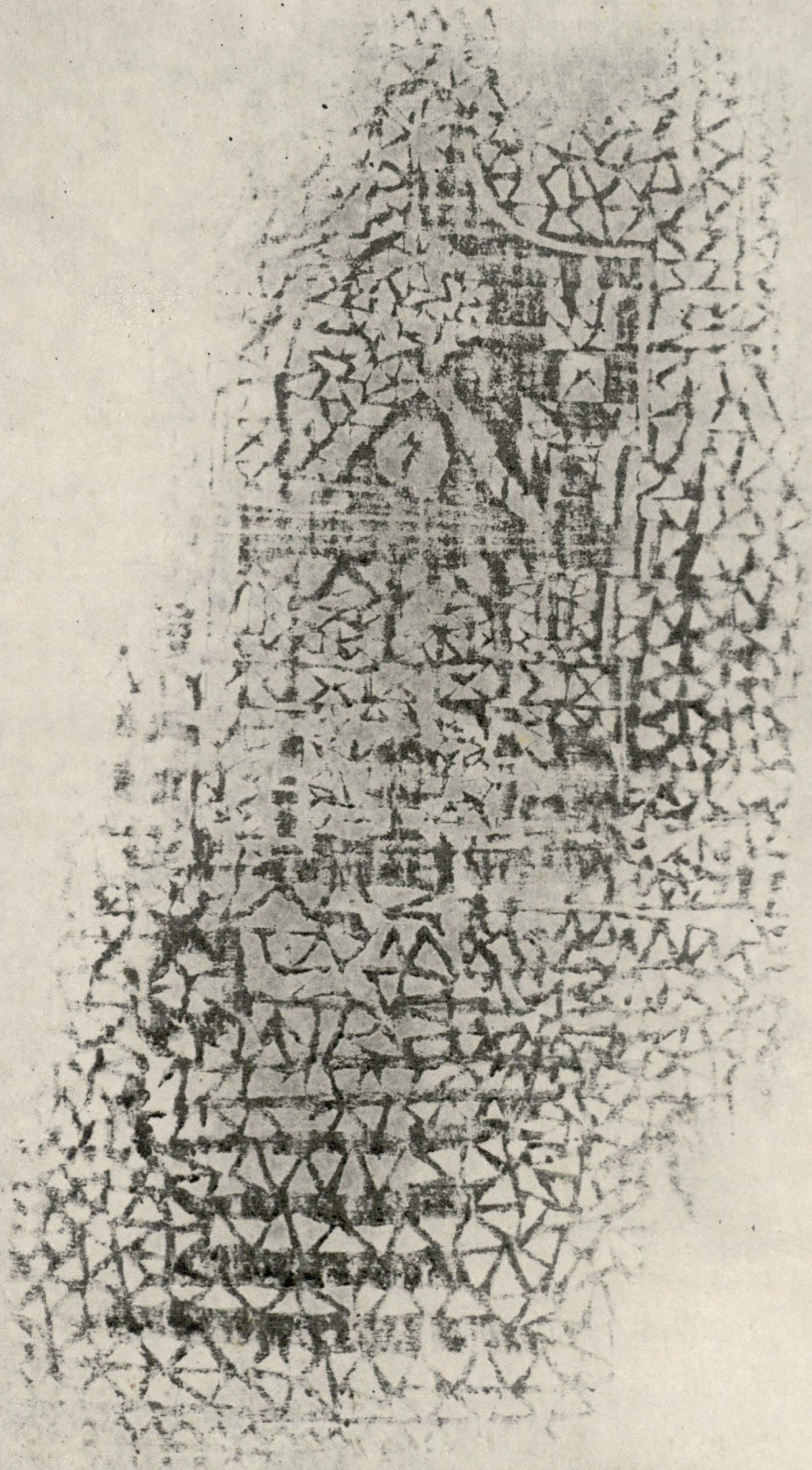
... NIC
 z pamiętnego przesilenia
     gdzie by się
     dokonało wydarzenie
 mające na widoku największy chybiony cel ludzki
     NIE BĘDZIE MIAŁO MIEJSCA
     zwyczajne podniesienie opada pustką
                                 OPRÓCZ MIEJSCA
 niskich plusków jak gdyby dla rozproszenia próżnego ataku
     co nagle
     kłamstwem swoim
     sprawitby
     zniknięcie
 na tym padole
     nieokreśloności
 w którą wszelka rzeczywistość się rozplywa
     I TYLKO
     gdzieś wysoko
                         MOŻE
                                 gdzie jakiś zakątek
                                 przylega do zaświatów....

Stephane Mallarmé
 (frag. Rzut kości)

Duszo z miękkich pajęczyn utkana
 Nie mów do mnie. Nie motaj nicości,
 Nie rozdmuchuj kurzu. Odejdź, przebacz.
 Jestem raną. A na taką ranę
 Nie pajęczyn z chlebem, nie litości,
 Ale stońca z rodzinnego nieba...

Maria Pawlikowska-Jasnorzewska
 (Obca duszo...)

„... To jest przestrzeń dla życia miejsce wyniszczenia
I czas przechodząc tędy nosiła swe niesie
Z wiadrem pełnym miłości i wiadrem cierpienia
Mówię tu o wietrze na którym pierzchną wargi
Mówię tu o czasie gdy się robimy starzy
Mówię tutaj o sercu drążonym przez skargi
Mówię o świetle dnia co oczy nam poraził
Mówię o świetle dnia i jak jaskółka wiernie
Wracam do gniazd znajomych pod skosem dachówek
I gdy chwałę niegłośno piękności tej ziemi
O tobie mówię”.

Luis Aragon
(frag. „Antrakt”)

„... Więc jesteś? Prosto z uchylonej jeszcze chwili?
Sieć była jednooka, a ty przez to oko?
Nie umiem się nadziwić, namilczeć się temu.
Postuchaj,
jak mi prędko bije Twoje serce.”

Wisława Szymborska
(frag. „Wszelki wypadek”)

14

„(...) Cóż to pod snami jak pod palcem czułym
znajdziesz, gdyś człowiek przez ciało i ruchy,
kiedy cię smutkiem w kamieniu wykuły
najczystsze duchy?
Nie płacz i pojmij prawo, które mija,
i pojmij sen, a tając pojmowanie, uczyni
żywy grom w głąbie jak ręka niczyja,
co żyjąc — uczy. (...)”

Krzysztof K. Baczyński
(frag. „W żalu najczystszym”)

Na moją miarę byty moje szczyty
Zapadałem we wszystkie parowy
Na pewno wiem że moje życie jest banalne
Moje miłości rosły w zwyczajnym ogródku
Prawdy moje i błędy
Mógłbym odważać tak jak się odważa
Zboże które jest rozmnożeniem słońca
Albo to którego zabrakło w stodołach
Pragnieniu swemu nadałem mrok ciężkiej przepaści
A swej radości rozumienia
Kształt doskonałego dzbanu.

Paul Eluard
(Uspokojenie)

...„ Jakże się cieszę,
że jesteś niebem i kalejdoskopem,
że masz tyle sztucznych gwiazd,
że tak świecisz w monstrancji jasności,
gdy podnieść Twoje wydrążone
pół — globu
dokoła oczu
pod powietrze”...

Miron Białoszewski
(frag. „Szare eminencje zachwytu”)

...„ bezimiennych imion pełne
stójcie przy mnie
bądźcie we mnie
nie odprawcie w świat mnie samej
na błędzenie nadaremne
w borykanie pyłne rdzawe
moje lite krajobrazy
moje chude talizmany”...

Urszula Kozioł
(frag. „Inwokacja”)

18.

SPIS PRAC

Rzeźby:

- cykl prac pn. „Pacem in terris”, szt. 4
- cykl prac pn. „Studium formy kultu”, szt. 6
- zespół prac (różnych), szt. 6
- aranżacja rzeźb w kamieniu, szt. 3

Medale:

- cykl prac pn. „W tym miejscu ulistnienie”, szt. 15
- cykl prac pn. „Sekwencja”, szt. 10
- „Dante” (jednostronne), szt. 2
- zespół prac (różnych) szt. 10

Rysunek:

- cykl prac odzwierciedlających wieloraki charakter poszukiwań autorskich

---

Wydawca: BIURO WYSTAW ARTYSTYCZNYCH w JELENIEJ GÓRZE

Projekt katalogu i opracowanie graficzne: STANISŁAW SŁONINA

Redakcja: IRENA KLISOWSKA-FILIPCZUK

Foto — autorzy: MARIA PROSOWSKA (rzeźby, rysunki) TOMASZ CHEŁMOŃSKI (portret)

Amici